

π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός: Η ανάγκη να τα κάνουμε όλα απλά

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Έχει γίνει πολύ σύνθετος ο κόσμος και η ζωή μας. Οι περισσότεροι δεν το αντέχουμε. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να προσπαθούμε, υπεραπλουστεύοντας τα πράγματα, να διατυπώσουμε ερμηνείες, προτάσεις, λύσεις που να μπορούν να γίνουν κατανοητές.

Αυτό στα **Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης**, όπως επίσης και στους σχολιασμούς των τrol στις ειδήσεις, φθάνει στα όρια του «μαγικού». Ο σχολιαστής δείχνει απόλυτα πεπεισμένος για την βεβαιότητα της αλήθειας του. Έχει το ύφος του παντογνώστη. Την αίσθηση πως το θέμα στο οποίο αναφέρεται το κατέχει τόσο καλά που μπορεί να αποφανθεί με δέκα λέξεις, οι εννέα εκ των οποίων είναι απορριπτικές, υβριστικές, ειρωνικές. Ακόμη και αυτός που φιλοδοξεί να γίνει

πολιτικός, διατυπώνει ή υποστηρίζει προτάσεις και προγράμματα, που αν τυχόν εφαρμοστούν, είναι μάλλον βέβαιο πως δεν θα έχουν καμία σχέση με την πραγματικότητα την οποία θεωρητικώς θα θελήσουν να αναδιαμορφώσουν.

Το ίδιο συμβαίνει και με τα ζητήματα πίστεως. Η προσκύνηση των λειψάνων των αγίων ή των εικόνων της **Παναγίας** θεωρείται έκφραση μεγάλης πίστεως από κάποιους και μεγάλης δεισιδαιμονίας από κάποιους άλλους. Λες και δεν πάνε ψυχές που έχουν την δική τους έγνοια, τα δικά τους προβλήματα, τους καημούς, τα όνειρα, τις βεβαιότητες ή και τις αβεβαιότητες μπροστά στην Παναγία ή τους αγίους, λες και ο σχολιαστής είναι στον νου και την καρδιά του καθενός. Βολεύει όμως η απλούστευση, διότι θηρεύει στο επίπεδο των εντυπώσεων και κάνει τον σχολιαστή να προβάλλει την δική του εσωτερική κατάσταση, το δικό του «θέλω» στα πρόσωπα αυτών που αποδέχεται ή απορρίπτει.

Δεν είναι σκεπτικισμός ούτε σχετικισμός να στέκεται κάποιος με υπομονή και προσοχή απέναντι στον κόσμο και στην ζωή. Να αποφεύγει τις απλουστεύσεις. Να μην γίνεται γελοίος διατυπώνοντας αφορισμούς, ειρωνείες και βεβαιότητες, τις οποίες θα ήθελε μετά όλοι να ξεχάσουν. Είναι ταπεινότητα. Είναι το σωκρατικό «έν οίδα ότι ουδέν οίδα», βλέποντας έναν κόσμο γεμάτο πολυπλοκότητα και αντιφάσεις στον τρόπο με τον οποίο είναι δομημένος. Βλέποντας έναν κυριολεκτικά πτωτικό άνθρωπο, ο οποίος δεν αφέθηκε στην αγάπη και την χάρη του Θεού, διότι μόνο η αγάπη είναι στην πραγματικότητα απλή, αλλά θέλει, θεοποιώντας το δικό του «**εγώ**», όποιος προέλευσης κι αν είναι τα κίνητρά του, να δείξει ότι γνωρίζει, ότι είναι ο πρώτος, ότι αξίζει. Αυτός ο άνθρωπος δύσκολα θα μάθει. Δεν το 'χει, διότι δεν εμπιστεύεται, δεν υπομένει, δεν μαθητεύει. Για να μάθεις, άλλωστε, χρειάζεται να νιώθεις ότι το έχεις ανάγκη.

Η υπεραπλούστευση που σε γεμίζει βεβαιότητες, δεν σε αφήνει να δεις τις ελλείψεις σου. Πάντοτε θα φταίνε κάποιοι άλλοι, που το μήνυμά σου και οι θέσεις σου δεν «επικοινωνούνται». Μα θα έπρεπε να το έχεις κατά νουν ότι η σκέψη των ανθρώπων είναι πολύπλοκη, για να την σαγηνεύσεις με τις δικές σου τελικά ανεπαρκείς προτάσεις και ερμηνείες! Πόσο έξω πέφτεις, αλλά θα παραμείνει βέβαιο ότι τελικά δεν φταις εσύ. Και θα επανέλθεις με νέες απλουστεύσεις, ελπίζοντας ότι την επόμενη φορά θα πετύχεις. Ακόμη όμως και να τα καταφέρεις πρόσκαιρα εισπράττοντας like, καρδούλες, ψήφους, σε περιμένει η αποκαθήλωση. Κάποια άλλη πιο πετυχημένη υπεραπλούστευση θα υπερβεί την δική σου και θα συντριβείς.

Να μη δοκιμάσουμε; Ας το ψάξουμε, μελετώντας καλά. Ας έχουμε θέση και άποψη και πρόταση που να περιλαμβάνει τον κόσμο όπως είναι. Για να γίνει ένα βήμα, προς το πώς θα θέλαμε να είναι.

Πηγή: pemptousia.gr/ Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας/ themistoklismourtzanos.blogspot.com